

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 563/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 135/12 a jej opatrením zo 16. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. **o d m i e t a** z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2012 doručená sťažnosť M. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 135/12 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jej opatrením zo 16. augusta 2012 (ďalej aj

„napadnuté opatrenie“) o vybavení jej podania vyhodnoteného ako opakovaný podnet z 31. júla 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Obvodný úrad K. (ďalej len „obvodný úrad“) na podklade písomných podaní sťažovateľky a jej manžela viedol priestupkové konanie proti ich susedovi pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktoré bolo ukončené rozhodnutím tohto orgánu č. A/2011/02328, 2011/449/MAC z 26. mája 2011 o jeho zastavení podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) svojím rozhodnutím č. SVS-OP-2011/021258/TJM z 10. októbra 2011 tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnom konaní“) prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdilo ako vecne správne. V ďalšom sťažovateľka využila podnet podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) ako účinný prostriedok nápravy, o ktorom rozhodol prokurátor generálnej prokuratúry opatrením č. k. VI/1 Gd 575/11-11 z 9. marca 2012, proti ktorému podala sťažovateľka ďalšie podnety, resp. opakované podnety až po ostatný z 31. júla 2012, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra svojím napadnutým opatrením.

3. Argumentácia sťažovateľky tak v priestupkovom konaní pred obvodným úradom a v odvolacom konaní ministerstvom, ako aj v konaní o jej podnetoch pred orgánmi prokuratúry na rôznych jej organizačných stupňoch je totožná a vyplýva z nej jej nespokojnosť s právnym posúdením okolností priestupkového konania, ktoré sťažovateľka a jej manžel oznámili a ktoré bolo v jeho konečnom dôsledku zastavené z dôvodu nepreukázania spáchania skutku obvineným, resp. ktoré boli posudzované v konaní o podnetoch, resp. opakovane podávaných podnetoch v zmysle zákona o prokuratúre a boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Sťažovateľka k postupu orgánov verejnej moci udala, že *„Výsledky konfrontácie mojich podnetov na priestupkové konania vo veci... s rozhodnutiami orgánov činných v predmetných konaniach potvrdzujú, že rozhodnutia na všetkých stupňoch*

konania boli kontraproduktívne a protizákonné, v rozpore s Čl. 46 ods. 2, Čl. 2 ods. 2 a Čl. 149 Ústavy SR...“ . Podľa jej názoru „Kľúčovým nedostatkom orgánov činných v trestnom konaní je ich svojvoľne zastavenie konania ako výsledok ich voľnej manipulácie s faktami v rozpore s § 58 ods. b) a § 59 zákona, bez nenahraditeľného znaleckého dokazovania skutkov, ktoré som vo svojich sťažnostiach, bezúspešne viackrát požadovala.“ .

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, „že rozhodnutím Generálnej prokuratúry SR č.XV/3 Spr 135/12-4, zo dňa 16. 08. 2012... bolo porušené moje základné právo na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 2) v spojitosti s Čl. 2 ods. 2) a Čl. 149 Ústavy SR.

Na základe uvedeného, Ústavný súd zrušuje toto rozhodnutie a vracia vec na ďalšie konanie a žiada, aby v rámci konania bola priznaná navrhovateľke nehmotná ujma vo výške 20 000,00 €...“ .

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podstatou sťažovateľkinej argumentácie je jej nesúhlas so zastavením priestupkového konania kompetentnými správnymi orgánmi a potvrdením správnosti tohto ich postupu generálnou prokuratúrou v niekoľkých konaniach o jej opakovaných podnetoch vrátane ostatného napadnutého opatrenia – *„Záverečným rozhodnutím Generálnej prokuratúry SR... boli porušené moje Ústavou zaručené základné práva podľa Čl.46 ods. 2 Ústavy... a Čl. 36 ods.1 Listiny ľudských práv a slobôd, ktorý je prejavom zrejme ľubovôle orgánov činných v trestnom konaní, čím prekračujú medze ústavne stanoveného postupu.“*.

8. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb a štátu.

9. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma. Reálne uplatnenie základného práva

na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04). Už formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

10. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby... vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia

sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

12. Generálna prokuratúra v napadnutom opatrení dôvodila:

„V podaní vyslovujete námietky a nespokojnosť v súvislosti s vybavením Vášho podania zo dňa 7. 7. 2012 listom riaditeľky Organizačného a kontrolného odboru Generálnej prokuratúry SR sp. zn. XV/3 Spr 135/12-2 zo dňa 13. 7. 2012, ktorým bolo vyhodnotené Vaše podanie označené ako sťažnosť na neobjektívne rozhodnutie vo veci vedenej na Trestnom odbore Generálnej prokuratúry SR pod sp.zn. IV/1 Gn 804/12 a iné ako nedôvodné a neopodstatnené.

V tejto súvislosti je opätovne nutné zdôrazniť, že prokuratúra na jednotlivých stupňoch ako aj na príslušných odboroch Generálnej prokuratúry SR sa zaoberala a vybavovala Vaše podania v medziach platných zákonov, pričom ste boli i poučená podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, že ak neuvediete nové skutočnosti, prokuratúra o takomto podaní nebude konať.

Vaše ostatné podanie neobsahuje nové skutočnosti a preto vezmite prosím na vedomie, že prokuratúra môže konať len v medziach platnej právnej úpravy a vzhľadom na vyššie uvedené vo veci nie je právny dôvod na ďalšie konanie.“

13. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého opatrenia generálnej prokuratúry s jej predošlým opatrením č. k. XV/3 Spr 135/12-2 z 13. júla 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto jej opatrenia:

„Z Vášho podania vyplýva, že sa domáhate povereného zastupujúceho generálneho prokurátora... aby preskúmal postup príslušného prokurátora z dôvodu, že Vám boli porušené Vaše ústavné práva podľa Čl. 149 Ústavy..., a to vydaním protizákonných rozhodnutí príslušných prokurátorov Generálnej prokuratúry...

Váš nárok na uplatnenie si nehmotnej ujmy vo výške 20.000 €, ktorá bola zo strany Generálnej prokuratúry... odmietnutá, je možné uplatniť si na príslušnom súde.

Generálna prokuratúra... sa Vašimi podaniami zaoberala v súlade s platnými predpismi a v zákonnej lehote ste boli o každom vybavení vyrozumená. V postupe príslušných prokurátorov nebolo zistené porušenie zákona. Skutočnosť, že Generálna

prokuratúra... nepostupovala v súlade s Vašimi predstavami nezakladá porušenie Vašich základných práv.“

14. Vzhľadom na obsahovú spojitosť opatrenia generálnej prokuratúry č. k. XV/3 Spr 135/12-2 z 13. júla 2012 s opatrením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 804/12-7 zo 14. júna 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto opatrenia:

«Podstatou podania sú námietky a nespokojnosť s vybavením Vášho predošlého podnetu listom riaditeľa trestného odboru Generálnej prokuratúry... pod sp. zn. IV/1 Gn 804/12 z 2. 5. 2012, ktorým odložil ako nedôvodný Váš podnet („sťažnosť“ na JUDr. M. K.) s tým, že jej postup pri vybavovaní Vášho podania z 1. 11. 2011 listom sp. zn. IV/1 Gn 542/12 z 27. 3. 2012 bol správny a v súlade so zákonom. Zároveň Vám v tomto liste vysvetlil, že toto stanovisko generálneho prokurátora Slovenskej republiky, na podpísanie ktorého bola JUDr. M. K. splnomocnená zákonom a vnútrorezortnými predpismi je konečné.

Prosím, aby ste vzali s pochopením na vedomie, že podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy... štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Vzhľadom k tomu poukazujem na predošlé vybavenie a zároveň Vás poučujem, že ak neuvediete nové skutočnosti, nebude už v súlade s § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre Generálna prokuratúra... o takomto podaní konať.»

15. Vzhľadom na obsahovú spojitosť opatrenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 804/12-7 zo 14. júna 2012 s opatrením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 804/12-3 z 2. mája 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto opatrenia:

«Po oboznámení sa s vašimi námietkami konštatujem, že v tejto trestnej veci bola na základe vášho vyššie uvedeného podania z 1. 11. 2011 správnosť a zákonnosť postupu a rozhodovania „odvolacieho orgánu – odboru priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vo veci SVS – OP-2011/021258/TJM z 10. 10. 2011“ predmetom preskúmania podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre netrestným odborom Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky. O výsledku ste boli riadne vyrozumení listom sp. zn. VI/1 Gd 575/11 z 9. 3. 2012.

V danej veci rozhodoval o vašom podnete teda prokurátor netrestného odboru, keďže predmetom preskúmania bola zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy (pozri § 20 a nasl. Zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre), ktorý bol podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 6/2012 o organizácii a riadení práce na prokuratúre vecne príslušný konať o takomto návrhu.

Prokurátorka trestného odboru preto postupovala správne a plne v súlade so zákonom (§ 32 ods. 3 cit. zákona), ako aj vnútrorezortnými predpismi.

Generálny prokurátor je nadriadeným prokurátorom všetkých prokurátorov a má v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre postavenie vedúceho ústredného štátneho orgánu. Preto jeho stanovisko nie je oprávnený preskúmať žiadny prokurátor činný v Slovenskej republike, a to bez ohľadu na to, či také stanovisko podpísal sám alebo či na jeho podpísanie splnomocnil iného prokurátora.

Váš podnet preto bez prijatia ďalších opatrení odkladám ako nedôvodný.».

16. Vzhľadom na obsahovú spojitosť opatrenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 804/12-3 z 2. mája 2012 s opatrením generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Gd 81/12-3 z 25. apríla 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto opatrenia:

„Vaším opakovaným podnetom doručeným Generálnej prokuratúre SR dňa 02. 04. 2012 žiadate preskúmať postup a vybavenie Vášho podnetu prokurátorom Generálnej prokuratúry SR pod sp. zn. VI/1 Gd 575/11, ktorým ste sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu K. č. A/2011/02328, 2011/449/MAC z 26. 05. 2011 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, odboru priestupkov č. SVS-OP-2011/021258/TJM z 10. 10. 2011, ktorými správne orgány podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. právoplatne zastavili proti obvinenému Š. M. konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa menovaný mal dopustiť 05. 02. 2011 okolo 8,00 hod. ..., pretože spáchanie skutku o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Preskúmaním obsahu dozorového spisu Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VI/1 Gd 575/11, ako aj obsahu na vec sa vzťahujúceho administratívneho priestupkového spisu Obvodného úradu K. č. A/2011/02328, som nezistil dôvod na prijatie osobitného prokurátorského opatrenia a zmenu stanoviska, ktoré Vám bolo oznámené listom č. VI/1 Gd 575/11-12 z 09. 03. 2012.

K Vaším námietkam uvedeným v opakovanom podnete si dovoľujem uviesť toto:

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 upravuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním upraveným v zákone č. 71/1967 Zb. poskytuje táto právna úprava obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Zákonná úprava predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Realizácia tejto zásady znamená, že vinu obvineného z priestupku je povinný správny orgán dokázať, pričom ak vzniknú pochybnosti o vine, správny orgán musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo). Uvedená zásada a z nej vyplývajúce dôsledky sú v súlade aj s odporúčaním č. R/91/1 Výboru ministrov z 13. februára 1991, ako aj ustálenou štrasburskou judikatúrou a nálezom Ústavného súdu SR č. PL ÚS 12/97 v zmysle ktorých, konanie o priestupku má charakter konania o trestnom obvinení.

Konanie o priestupku okrem iného vychádza aj zo zásady materiálnej pravdy upravenej v ustanovení § 3 ods. 4, § 32 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb., ktoré správny orgán aplikuje spolu so zásadou zákonnosti a voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods.5 zákona č. 71/1967 Zb.). V zmysle týchto zásad je správny orgán povinný zistiť skutočný stav veci t. j. všetky skutočnosti, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu významné pre rozhodnutie vo veci samotnej. Vyber dôkazov v rámci konania o priestupku, ako aj vymedzenie rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, je v právomoci správneho orgánu. Proces hodnotenia dôkazov, ktoré boli vykonané pred správnym orgánom je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada neznamená ľubovôľu zo strany správneho orgánu, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia je správny orgán povinný uviesť tie skutočnosti, ktoré boli podkladom pre meritórne rozhodnutie vo veci a zhodnotiť vykonané dôkazy. V danej preskúmvanej veci postupoval a rozhodol správny orgán v súlade s uvedenými princípmi a zásadami, teda v ich postupe a rozhodnutí som porušenie zákona nezistil.

Obvinený z priestupku jeho spáchanie v štádiu objasňovania priestupku, ako aj v priebehu celého konania, popieral. Napriek vykonaným dôkazom (výpovede navrhovateľky, svedkov, obvineného a vykonaného miestneho šetrenia) sa nepodarilo nad akúkoľvek pochybnosť preukázať, že obvinený sa dopustil skutku, pre ktorý bol obvinený. Z tohto dôvodu, ak správny orgán konanie v danej priestupkovej veci proti občianskemu spolunažívaniu zastavil, nepostupoval a nerozhodol v rozpore so zákonom.

Na záver poznamenávam, že prokuratúra pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia vydaného orgánom verejnej správy preskúmava jeho zákonnosť výlučne na základe administratívneho, na danú vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, ktorý je prokuratúra v súlade so zákonom č. 153/2001 Z. z. oprávnená na tento účel zapožičať. Pokiaľ sa jedná o poskytnutie informácie - listinných dokladov, týkajúcich sa priebehu samotného priestupkového konania, tieto Vám môže poskytnúť len povinná osoba (§ 2 a § 3 zákona č. 211/2000 Z. z.).

Týmto považujem Váš opakovaný podnet za vybavený s tým, že prípadný ďalší opakovaný podnet v tejto veci bude na prokuratúre vybavovaný iba vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti (§ 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre).“

17. V závere ústavný súd považoval za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia opatrenia generálnej prokuratúry č. k. VI/1 Gd 575/11-11 z 9. marca 2012, ktoré toto opatrenie bolo prvým v celom rade opatrení generálnej prokuratúry posudzovaných ústavným súdom:

„Dôvody, ktoré uvádzate v podnete sú v podstate identické s dôvodmi uvedenými vo Vašom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Preskúmal som Váš podnet, napadnuté rozhodnutie a kompletný na vec sa vzťahujúci spisový materiál.

Hlavným predpokladom spoľahlivo zisteného priestupku je jednoznačné skutkové zistenie z hľadiska materiálnych aj formálnych znakov priestupku a taktiež náležité a jednoznačné právne posúdenie protiprávneho konania páchatel'a priestupku.

V priestupkovej veci vedenej proti obvinenému Š. M. správne orgány vykonali všetky dôkazy, ktoré mu umožnili vo veci rozhodnúť.

Ak nie je v priestupkovom zákona ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie o priestupkoch zákon o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní... správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Z tohto dôvodu, podľa vyjadrenia správneho orgánu, úkon ktorý bol vykonaný dňa 18. 05. 2011 nebol úkonom podľa § 38 správneho poriadku a preto k úkonu neboli volaní účastníci konania. Šetrenie sa navyše vykonávalo na verejnom priestranstve a to na ihrisku a miestnej komunikácii.

V súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL ÚS 12/97 a ustálenej štrasburskej judikatúry aj konanie o priestupku má v zásade charakter konania o trestnom obvinení.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Vina musí byť obvinenému bez akýchkoľvek pochybností dokázaná, ak tak nie je potom musí byť konanie zastavené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odkladám Váš podnet ako nedôvodný.“

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

19. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

20. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. XV/3 Spr 135/12-4 zo 16. augusta 2012 ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry vybavujúci sťažovateľkin podnet/sťažnosť konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľkou namietaným porušením ňou označených práv, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

21. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s právnymi závermi generálnej prokuratúry nielen v napadnutom opatrení, ale v nadväznosti na tomto napadnutému opatreniu generálnej prokuratúry aj predchádzajúce opatrenia, ktorých závery mali byť prejavom „... *voľnej manipulácie s faktami*...“, ústavný súd poznamenáva, že postup generálnej prokuratúry vychádzal zo znenia § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, keď v poradí tretí podnet sťažovateľky a naň nadväzujúce ďalšie podnety prokurátori generálnej prokuratúry v jej organizačných zložkách posudzovali a vyhodnotili ako opakované podnety, ktoré neobsahovali iné sťažovateľkou deklarované skutočnosti než predošlé ňou podané podnety, ktoré aj posudzovali v okolnostiach ňou vytýkaných právnych pochybení v rozhodovacej činnosti a postupe iných prokurátorov generálnej prokuratúry.

22. Ústavnému súdu sa žiada poznamenať, že sťažovateľka sa aj v konaní pred ústavným súdom (obdobne aj v konaní pred správnymi orgánmi vrátane organizačných súčastí generálnej prokuratúry, pozn.) domáha opätovného preskúmania skutkových okolností priestupkového konania, ktorého bola oznamovateľkou s následným docielením vydania iného, pre ňu priaznivého rozhodnutia vo veci, než aké bolo vydané kompetentnými správnymi orgánmi, pričom jej argumentácia je v jej podaniach/podnetoch totožná. Predkladá v nej vlastnú verziu skutkového stavu a presadzuje vlastné hodnotiace úvahy

vzťahujúce sa na vykonané dôkazy, prípadne navrhuje vykonať podľa jej názoru ďalšie významné dôkazy. V tejto súvislosti ústavný súd zistil preskúmajúc nielen napadnuté opatrenie generálnej prokuratúry, ale aj tomuto opatreniu predchádzajúce, že sťažovateľkou predostretý skutkový stav bol predmetom dôsledného právneho posúdenia nielen kompetentných správnych orgánov v rámci priestupkového konania, ale aj samotnej generálnej prokuratúry. Táto v niekoľkých konaniach o podnetoch, a to predovšetkým pod sp. zn. VI/1 Gd 575/11 a sp. zn. VI/2 Gd 81/12, zhodnotila všetky relevantné skutkové okolnosti predmetnej právnej veci z pohľadu možnej aplikácie noriem priestupkového práva. Uvedený postup nebol ani svojvoľný, arbitrárny, resp. ústavne nekonformný, ani nebol popretím zmyslu a účelu priestupkového konania. Rozhodnutie o tom, či ne/bude v konečnom dôsledku vyvedená priestupkovo právna zodpovednosť obvineného z priestupku v podobe vydaného rozhodnutia kompetentného orgánu s následným uložením primeranej sankcie, je vo výlučnej zákonnej kompetencii orgánov priestupkového konania, teda v danom prípade obvodného úradu, ktoré o svojom postupe rozhodujú autonómne, odvodiac svoju právomoc od zákonného zmocnenia. Kompetencie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti dané mu ústavou vylučujú jeho právomoc k revidovaniu zákonom danej právomoci orgánov verejnej moci, a to vrátane kompetenčných právomocí orgánov prokuratúry v konaní podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitrárny, a to o to viac, že argumentácia sťažovateľky smerovala výlučne do sféry skutkových zistení, na ktorých posúdenie/rozhodovanie o nich nie je ústavný súd z ústavy a priori povolaný.

23. V nadväznosti na uvedené ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012